

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci **žalobce: K. P.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Haškova 1714/3, 500 02 Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.1.2015, č.j. OAM-604/ZA-ZA05-ZA05-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Pokud jde o žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), žalobce nesouhlasí s učiněným závěrem žalovaného, že mu v případě návratu na Ukrajinu nehrozí žádné nebezpečí a s tím, jak žalovaný hodnotí současnou situaci na Ukrajině, když v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že situace v oblasti, kde žil, je klidná. Rovněž nesouhlasí s názorem žalovaného, že nucená vojna je zákonnou povinností občana. Podle žalobce je tato povinnost nerovná, není pro všechny, lze se z ní vykoupit, což nepovažuje za spravedlivé. V důvodech skutkových odkázal na skutečnosti, které uvedl v průběhu správního řízení. Napadené rozhodnutí považuje

za nezákonné a vadné. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V doplnění žaloby soudem ustanoveným zástupcem žalobce namítal, že žalovaný v předchozím správním řízení porušil ustanovení § 2 a 3 správního řádu a to tím, že se řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci, a to zejména s tvrzením žalobce, že mu v případě návratu do země původu hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu absolutní neznalosti místních poměrů v důsledku dlouhodobého pobytu mimo území Ukrajiny, kterou opustil již v roce 1998. Žalobce namítá, že v rozhodnutí není zohledněna absence jeho rodinných vazeb na Ukrajině. V případě návratu bude v zemi původu zcela bez prostředků, nebude tak schopen postarat se ani o své základní potřeby a nemá se na koho obrátit s žádostí o pomoc. Dále žalobce namítá porušení ustanovení § 14 zákona o azylu, neboť žalovaný nevzal v úvahu jeho vazby až rodinného charakteru v místě jeho pobytu na území ČR. Žalobce taktéž namítá, že použité informace o zemi původu obsažené v databance ČTK nejsou pro své obecné zaměření způsobitým podkladem pro posouzení jeho žádosti. Vzhledem k tomu, že Ministerstvo zahraničních věcí ČR je ústředním orgánem státní správy téhož státu jako žalovaný, považuje žalobce uvedené informace za nedostatečné pro posouzení jeho žádosti. Další informace a podklady opatřené žalovaným považuje žalobce za tendenční a neobjektivní, zejména s ohledem na aktuální situaci na Ukrajině a zájmy subjektů, které tyto podklady zpracovaly, na ukrajinské otázce. Poukazuje též na neaktuálnost uvedených podkladů. V žalobě se dále dovolává pochybení žalovaného v hodnocení otázky životní situace odvedenců, mezi něž by byl žalobce v případě návratu zařazen. Správní orgán se již vůbec nevyjadřuje k situaci branců v oblastech bojů, kterou žalobce nastiňuje v kontextu získaných informací od svého bratra, ale i dalších osob a z dostupných mediálních zdrojů, zejména ohrožení života uvedených osob v důsledku nedostatku základních potřeb, jídla a léků. Žalobce se domnívá, že v průběhu řízení byl dostatečně odůvodněn závěr o splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, a to přinejmenším ve formě humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, případně doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Domáhá se proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, s níž nesouhlasí, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce, informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení sdělil a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež považuje za dostatečné, aktuální a relevantní. Po jejich posouzení však dospěl k závěru, že žalobci nehrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu ani důvody k udělení mezinárodní ochrany dle §§ 13, 14 či 14b cit. zákona. K žalobním námitkám žalovaný uvedl, že povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. K žalobní námitce o tendenčnosti a neobjektivnosti podkladů, zejména s ohledem na aktuální situaci na Ukrajině žalovaný uvedl, že jím opatřené zprávy a informace o zemi původu (z období listopad 2013-září 2014) pocházejí z vícero renomovaných zdrojů, které jsou respektovány též soudními orgány. Námitku o neobjektivnosti zpráv MZV ČR považuje žalovaný za absurdní. Odpovědi na otázky, které jsou obsahem všech tří zpráv MZV ČR, jsou zodpovězeny přímo zastupitelským úřadem v Kyjevě, jsou tedy dostatečně relevantními a objektivními informacemi o situaci na Ukrajině. Soustřeďují

se na aktuální bezpečnostní a politickou situaci a konkrétní situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a jejich návrat do země původu. Jistý časový odstup zpráv a informací od doby aktuálně probíhajících událostí na Ukrajině je přirozeným jevem. Bezpečnostní situace na Ukrajině se velmi rychle mění, vždy je proto třeba delšího časového úseku, aby mohla být celková situace zodpovědně zhodnocena. Závěry nelze činit z momentálního zhoršení či zlepšení situace, jak jsou prezentovány v médiích. Žalovaný upozornil, že současná žádost o udělení mezinárodní ochrany je v případě žalobce již druhá v pořadí (viz níže). Žalobce za důvod své současné žádosti uvedl obavu z odvodu do armády a snahu o legalizaci pobytu. Žalovaný zde zopakoval a poukázal na relevantní judikaturu NSS ohledně branné povinnosti v zemi původu, stejně tak o výjimečnosti institutu azylu, kterého nelze zneužívat k legalizaci pobytu či řešení svého rodinného života na území ČR, k čemuž slouží instituty zákona o pobytu cizinců. Připomněl i relevantní judikaturu k humanitárnímu azylu. K námitce neudělení doplňkové ochrany žalovaný setrval na svém závěru, že v případě žalobce návratu do země původu mu nehrozí vážná újma dle §14a odst. 2 zákona o azylu. Zopakoval, že žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti (z obce Rachiv), kde pobýval až do svého odjezdu v roce 2004, která se nachází na západě Ukrajiny, tedy v oblasti, která není nijak zasažena střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a proruskými separatisty, ani se zasaženými oblastmi nesusousedí. Popsané střety probíhají na jihovýchodě Ukrajiny, zejména v Doněcké a Luhanské oblasti. Odkázal i na aktuální judikaturu NSS ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině, kterou nelze klasifikovat jako totální konflikt. Dle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Projednal žalobu při jednání.

V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

Poprvé žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany na území ČR dne 24.2.2014. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21.5.2014, které nabylo právní moci dne 4.6.2014, žalobci mezinárodní ochrana udělena nebyla. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem č.j. 4 Az 20/2014-33 ze dne 29.8.2014 žalobu odmítl.

Ve své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18.11.2014 a následném pohovoru provedeném stejného dne žalobce uvedl, že má ukrajinskou národnost, je křesťanského pravoslavného náboženského vyznání, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Není a nebylo proti němu vedeno trestní stíhání. Vojenskou službu nikdy nevykonával, protože v té době byl v ČR. Z Ukrajiny naposledy odjel v roce 2004, matka ho vyhodila z domu, neměl kde být, proto odjel do ČR pracovat. V ČR kvůli práci pobýval již v roce 1998, považuje ji za svou cílovou zemi. Chtěl by si zde zlegalizovat pobyt, normálně žít a pracovat, bydlet s přítelkyní a jejími dětmi. Již v únoru 2014 požádal o mezinárodní ochranu v ČR, nebyla mu udělena. V případě návratu do vlasti se obává odvodu do armády, jako se to stalo i jeho bratrovi (sloužil přes tři měsíce v Luhansku, dostávali málo

jídla, měl zdravotní problémy). Žalobce považuje odvozy do armády za nelegální, neboť kdo má peníze, může se z této povinnosti vykoupit. O možném nástupu do armády se dozvěděl asi měsíc před podáním této své druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Domů mu začaly chodit výzvy, řekl mu to bratr a radil mu, aby se domů nevracel. V případě návratu se dále obává ztráty zázemí, nemá se kam vrátit, nic ve vlasti nemá a vracet se tam ani nechce. V ČR v současné době se svoji přítelkyní nežije, sám nemá práci a nechce ji finančně zatěžovat. Svůj zdravotní stav označil za dobrý.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel ze Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 16.9.2014, Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině (za období od 21.11.2013 do 5.9. 2014) ze dne 19.9.2014, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 1 ze dne 1.7. 2014, Informace MZV ČR č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1.8.2014, Informace MZV ČR č.j. 98525/2014-LPTP ze dne 29.5.2014, Informace MZV ČR č.j. 98524/2014/LPTP ze dne 16.4.2014, Zprávy CRS pro Kongres USA, Steven Woehrel, Ukrajina: Současné otázky a politika USA, ze dne 24.3.2014, Zprávy Freedom House, Svoboda ve světě 2014 – Ukrajina, leden 2014, Infobanky ČTK, „Země svět, Ukrajina“ – aktuální znění. Žalobce měl možnost se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, vyjádřit se k nim, případně navrhnout další podklady. Této možnosti nevyužil.

Při jednání soudu účastníci setrvali na svých návrzích.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo

v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodních organizací, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce nebyl ve své vlasti jakkoli politicky aktivní, nikdy ani neměl žádné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Z výpovědí žalobce je zřejmé, že zemi původu opustil nikoli z azylově relevantního důvodu, tedy obavy z pronásledování, ale proto, že ho jeho matka vyhodila, do ČR pak odjel za prací. Soud tak ve shodě se žalovaným konstatuje, že uvedené pohnutky, jakkoli jsou lidsky pochopitelné, nelze spojovat s přísně vymezenými důvody pro udělení azylu. Soud má za to, že žalovaný zjistil skutkový stav věci v souladu s ust. § 3 správního řádu, jednak vycházel z výpovědí žalobce, který ani netvrdil, že by v zemi původu byl pronásledován nebo že by mu hrozilo pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu a zajistil k posouzení případu žalobce dostatečné množství podkladů, které pocházejí z vícero nezávislých informačních zdrojů a lze je tak označit za transparentní a objektivní. Pokud jde o žalobcem uvedenou obavu z odvodu do armády v souvislosti s aktuálním vývojem bezpečnostní situace na Ukrajině, soud má za to, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí (strany 4-5) dostatečně vypořádal i s touto otázkou. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Otázkou „odpíračů vojenské služby“ se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, lze tak odkázat na jeho rozsudek č.j. 5 Azs 4/2004, ze dne 29.3.2004, v němž se uvádí: *„Odmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím.“* Žalobcem vyslovená obava ze ztráty zázemí v zemi původu a přání žít natrvalo v ČR, není rovněž slučitelná s důvody pro udělení azylu dle výše citovaných ustanovení. Nepatří mezi ně ani vytvoření nových vazeb „rodinného charakteru“ na území ČR (z výpovědí žalobce ostatně vyplynulo, že se svou přítelkyní nežije ve společné domácnosti). Je nepochybné, že žalobce si podanou

žádostí o mezinárodní ochranu chtěl zajistit legalizaci svého pobytu pro svůj další život, což ostatně i potvrdil. Soudu pak nezbyvá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud ztotožňuje.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

K žalobní námitce směřující proti neudělení humanitárního azylu krajský soud poukazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.10.2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, či ze dne 22.1.2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je limitována především zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.3.2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55; všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Žalobce žádné skutečnosti, které by byly skutečně významné z hlediska humanitárního azylu, neuvedl. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace a zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, lze učiněnému závěru přisvědčit.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c)

vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Samotný žalobce v tomto směru neučinil žádné návrhy na doplnění dokazování a neučinil tak ani v řízení před soudem. Žalovaný se v odůvodnění této části rozhodnutí zabýval otázkou, zda žalobci po návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu či ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž konstatoval, že žalobce v zemi původu nikdy neměl potíže se státními orgány, ve vlasti proti němu nebylo a není vedeno trestní stíhání. Žalovaný se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany, včetně obavy z povolání do armády a uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Soud po zhodnocení výpovědí žalobce, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, aktuálních v době vydání napadeného rozhodnutí, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu, zejména dle odst. 2 písm. c) citovaného ustanovení. Na základě zpráv opatřených žalovaným a na podkladě i posledních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, je zřejmé, že zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země včetně hlavního města Kyjeva je klidná. Ze správního spisu a výpovědí žalobce vyplývá, že pochází ze Zakarpatské oblasti, která se nachází na

západě Ukrajiny a není zasažena ozbrojenými střety, které jsou lokalizovány ve dvou výše uvedených oblastech. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 - 17, či usnesení ze dne 25. března 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26). Na uvedené rozhodnutí ostatně odkázal již žalovaný ve svém vyjádření k žalobě, stejně jako tak činí Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích. Z uvedeného je zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn. Po provedeném přezkumu krajský soud nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť žalobce netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému rodinnému příslušníkovi žalobce byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, dle něhož „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“.

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem

lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 23. října 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně